

.....

.....

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Prezydent Miasta Katowice działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Ordynacja podatkowa (*Dz. U. z 2019r. poz. 900 z późn. zm.*) oraz art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (*Dz. U. z 2019r. poz. 1000 z późn. zm.*)

postanawia

udzielić na wniosek interpretacji indywidualnej w zakresie opłaty skarbowej uznając za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy, iż złożenie komornikowi dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie podlega obowiązkowi zapłaty opłaty skarbowej.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 13.08.2019r. (*data wpływu do Urzędu 16.08.2019r.*), sprostowanym pismem z dnia 28.10.2019r. (*data wpływu do Urzędu 04.11.2019r.*), zwrócił się do Prezydenta Miasta Katowice z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie ustalenia „Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?”.

Wnioskodawca przedstawiając opis zaistniałego stanu faktycznego wskazał, że „*jest osobą fizyczną - adwokatem, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: Klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta lub też pełnomocnictwo substytucyjne udzielone mu przez pełnomocnika Klienta, będącego radcą prawnym, który reprezentował Klienta w postępowaniu sądowym. Wnioskodawca przy realizacji pierwszej czynności dokonywanej przez komornikiem składa odpis udzielonego mu pełnomocnictwa*” jedynie ogólnie informując, że organem właściwym dla Wnioskodawcy ze względu na sprawę będącą przedmiotem interpretacji indywidualnej jest Prezydent Miasta Katowice.

Z uwagi na fakt, iż Wnioskodawca nie dowiedział, że ewentualna wpłata opłaty skarbowej winna nastąpić na rzecz tutejszego Organu podatkowego pismem z dnia 30.08.2019r. znak: EO-III.310.17.2019.WK wezwano Wnioskodawcę do uzupełnienia przedmiotowego braku formalnego wniosku. W odpowiedzi na ww. wezwanie Wnioskodawca pismem z dnia 06.09.2019r. (*data wpływu do Urzędu 12.09.2019r.*) wskazał, iż „*(...) pełnomocnictwa zostaną złożone u Komorników Sądowych przy Sądzie Rejonowym Katowice – Wschód w Katowicach oraz przy Sądzie Rejonowym Katowice – Zachód w Katowicach*”.

Pismem z dnia 28.10.2019r. (*data wpływu do Urzędu 04.11.2019r.*) Wnioskodawca sprostował zapisy zawarte w złożonym wniosku poprzez wskazanie, iż „*(...) opisany we wniosku stan faktyczny obejmuje działania pełnomocnika podejmowane po 31 grudnia 2018r., a więc w czasie obowiązywania ustawy z dnia 22 marca 2018r. o komornikach sądowych (Dz. U. 2018r. poz. 771 z późn. zm.; dalej jako: „Ustawa o komornikach z 2018r.”). W treści pierwotnego wniosku w wyniku omyłki pisarskiej przywołano nazwę poprzednio obowiązującej ustawy tj. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz. U. z 2018r. poz. 1309 z późn. zm.; dalej jako „Ustawa o komornikach z 1997r.”)*”.

W złożonym wniosku przedstawił własne stanowisko w sprawie stwierdzając, iż „*(...) pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego*”

komornikowi”, wskazując, że „(...) zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 Ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Przywołany przepis nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1. pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. sądzie lub
3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej”.

Wnioskodawca wskazał na „brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej” stwierdzając, iż (...) „postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/G 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej”. Następnie Wnioskodawca podkreślił, że „w art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie. Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PTI.050.1.2015.LUJ.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy; ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”. Podsumowując Wnioskodawca zaznaczył, że „(...) na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej”.

Wnioskodawca wskazał również na „brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe” zaznaczając, że „Zgodnie z treścią art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu” oraz wyjaśniając, że „(...) na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala Ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/OI 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym

organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał ten wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej - pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż Komornicy przejęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organem władzy publicznej czy też organem państwa. W konsekwencji, Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej. Nadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż Komornicy działają przy sądach rejonowych, nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości - art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż Komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach". Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne Wnioskodawca podkreśla, że „(...) postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 Kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne” powołując wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, gdzie wskazano, iż „(...) użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zdaniem Sądu, skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 Ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonoego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie”. Ponadto Wnioskodawca zaznacza, że „Przeciwko objęciu zakresem regulacji Ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazywania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET). Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 Ustawy o opłacie skarbowej, tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać, ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie Ustawy o opłacie skarbowej pod podjęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przez komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności”.

Wnioskodawca wskazując na art. 14n § 5 ustawy Ordynacja podatkowa powołał utrwaloną praktykę interpretacyjną wskazując „(...) interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018r. sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 04 marca 2016r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;

2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. P0-III.310.28.2016.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik (w tym również pełnomocnik substytucyjny) nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa”, dodając jednocześnie, że „jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, wnioskodawcy, opisując stan faktyczny, wskazywali, iż ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było ono składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, przy czym dla postępowań sądowych prowadzonych w ramach Elektronicznego Postępowania Upominawczego, komornik był pierwszym organem, przed którym pełnomocnictwo zostało złożone. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, który jak wykazano powyżej, nie należy do kręgu podmiotów, z którymi Ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii)”.

Następnie Wnioskodawca zauważył, iż „(...) choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a Ordynacji Podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.”

Podsumowując swoje stanowisko Wnioskodawca wskazał, iż „(...) zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzecniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej”.

Ponadto w piśmie z dnia 28.10.2019r. Wnioskodawca wskazał, iż „(...) treść uzasadnienia do projektu ustawy o komornikach z 2018r. (Druk Sejmowy nr 1582), gdzie projektodawca, odnosząc się do uregulowań dotychczas obowiązującej ustawy, wyjaśnia: Komornik dalej pozostanie funkcjonariuszem publicznym, korzystającym ze szczególnej ochrony prawnokarnej i poddanym zasadom odpowiedzialności prawanokarnej właściwym dla funkcjonariuszy publicznych. Utrzymana zostanie zasada wyłączności komorników sądowych jako jedynych (obok sądów) organów egzekucyjnych wykonujących orzeczenia wydane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej. Jednoznacznie zostało wskazane, że w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym komornicy wykonują władzę publiczną i są jej organem”.

We wniosku Wnioskodawca złożył stosowne oświadczenie, o którym mowa w art. 14b powołanej ustawy Ordynacja podatkowa oraz uiszczył należną opłatę za wydanie interpretacji w kwocie 40,00zł zgodnie z art. 14f niniejszej ustawy, a dowód wniesienia opłaty (wydruk potwierdzenia wykonania dnia 07.08.2019r. operacji przelewu) załączył do wniosku.

Mając na względzie przedstawiony we wniosku stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1000 z późn. zm.), która zawiera szereg unormowań odnoszących się do obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Tytułem wstępu wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 cytowanej ustawy o opłacie skarbowej opłacie skarbowej podlega, między innymi, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym, zaś art. 6 ust.1 pkt 4 tej ustawy stanowi, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 tj. w podmiocie innym niż organ administracji

rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez ten podmiot zadań z zakresu administracji publicznej. Przy czym, w tym miejscu wskazać należy, że powołany art. 1 stanowi zamknięty katalog zdarzeń warunkujących powstanie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Spośród dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa, obowiązkiem uiszczenia opłaty skarbowej objęto wyłącznie te, które składane są w sprawach z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Powyższe wynika z faktu, iż tylko w tych przypadkach złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury związane jest z działaniem organu administracji publicznej oraz podmiotu innego niż organ administracji publicznej wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej lub sądu. Samo ustanowienie pełnomocnika nie skutkuje powstaniem obowiązku w zakresie opłaty skarbowej. Obowiązek ten nie dotyczy stosunku pełnomocnictwa, a odnosi się do złożenia dokumentu pełnomocnictwa w konkretnej sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym, zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018r. o komornikach sądowych (*Dz. U. z 2018r. poz. 771 z późn. zm.*), zatem „utrzymana zostaje zasada wyłączności komorników sądowych jako jedyńskich (obok sądów) organów egzekucyjnych wykonujących orzeczenia wydane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej” (komentarz Pana Marcina Świtekowskiego do art. 2 ustawy o komornikach sądowych, stan prawny na dzień 07.09.2019r., zamieszczono w LEX).

Powyższe prowadzi do wniosku, iż przez postępowanie sądowe, o którym mowa w art. 1 cytowanej ustawy o opłacie skarbowej należy rozumieć między innymi postępowanie egzekucyjne należące do właściwości sądów. Przedstawione stanowisko znajduje dodatkowo potwierdzenie w art. 8 ust. 5 (zgodnie z którym „adwokat, radca prawny, doradca podatkowy oraz rzecznik patentowy mogą składać w sądzie, organie administracji rządowej lub samorządowej albo podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2, uwierzytelnioną przez siebie kopię dowodu zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie im pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii. Sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 2, może, w razie wątpliwości, żądać przedłożenia oryginału dowodu zapłaty”) i art. 11 ust. 2 (w myśl którego „sądy przekazują organowi podatkowemu właściwemu w sprawie opłaty skarbowej zbiorczą informację o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od złożonych w sądzie dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz ich odpisów, wypisów lub kopii”) cytowanej ustawy o opłacie skarbowej, gdzie normy zawarte w tych przepisach nie odnoszą się do komorników, a wyłącznie do sądów, organów administracji rządowej lub samorządowej oraz innych organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej.

Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 24 lutego 2004r. znak III. CZP 119/03 podkreśla, że „Komornik nie jest organem administracji publicznej, o którym mowa w art. 44h ust. 1 pkt 1 u.e.l.d.o. Nie jest także „instytucją państwową” (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., III CZP 49/01, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 86) ani jednostką budżetową Skarbu Państwa, temu bowiem sprzeciwia się m.in. przewidziana w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji (art. 3a) samodzielność finansowa”.

Jak jednoznacznie wskazane zostało w cytowanym również przez Wnioskodawcę wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z Gliwic z dnia 16 września 2008r. (sygn. akt I SA/Gl 192/08) „(...) należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”.

W przedmiotowej sprawie zbadać zatem należy czy opisane we wniosku postępowanie egzekucyjne, w którym Wnioskodawca składa pełnomocnictwo, stanowi postępowanie sądowe.

Bardzo wnikliwej analizy przedmiotowej materii dokonał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 maja 2017r. (sygn. akt I SA/Lu 1052/16) wskazując, że „Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej” oraz zauważając, iż „W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne”, jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji

o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”.

Podsumowując w cytowanym wyroku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie jednoznacznie wskazuje, iż „*egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym" w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 wymienionej ustawy”.*

Jak to zostało równocześnie podkreślone w literaturze tematu, w tym w komentarzu Pana prof. dr hab. Zbigniewa Ofiarskiego do art. 6 ustawy o opłacie skarbowej (*stan prawny na dzień 01.03.2018r.*) „*(...) w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub sądzie. Oceniono w piśmiennictwie, że taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie” (zamieszczono w LEX)”.*

Reasumując uznać należy, iż skoro postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika nie można uznać za postępowanie sądowe ani administracyjne, a także sam komornik nie jest organem administracji publicznej to z uwagi na fakt, iż art. 6 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy o opłacie skarbowej stanowi, iż obowiązek opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 regulacja ta wyłącza spod ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika, gdyż nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż tym samym tutejszy Organ podatkowy podtrzymuje swoje stanowisko zawarte w interpretacji indywidualnej z dnia 26.08.2016r. opublikowanej na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Urzędu Miasta Katowice pod numerem 52, na którą to interpretację, jako dowód na poparcie swojego stanowiska, powołuje się również Wnioskodawca w złożonym przez siebie wniosku.

Opierając się na ugruntowanej linii orzecznictwa, tutejszy Organ podziela stanowisko Wnioskodawcy, że „*pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa*”, gdyż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w jednym z organów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, do których komornik nie należy.

W związku z powyższym, postanawia się jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Od niniejszej interpretacji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Katowice w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu interpretacji (*art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz. U. z 2018r. poz. 1302 z późn. zm.*).

Skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa (*art. 52 ww. ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi*).